

44

Men, gyllne dagars kung, oss fordom återgifven,
Bland lagrar och troféer, med fridens sälla skänk!
Din blick med bifall än på hjeltars söner sänk,
Men göm, hvad vi ha mist — den älskade oliven.
Verldskräktarn från sin thron förordnar vårt förderf,
Och kungar, i förbund med den, som dem förfärar,
O blygd! ha skickat sina härar
Att blöda, i förtryckarns värf.

Se öfver hafvet bort, till bröders landamären:
Der stiger röken upp från deras hyddors brand.
Med jemna ljungeldsslag, som dåna mot vår strand,
Kodanska vikarne besvara Gardaskären.
Se, lavaflo den lik, ifrån de höga fjell,
En flod af fiender, som klipporna ej hämma,
Beredd hvar stund att öfversvämma
Vår gräns, vår skörd och våra tjäll.

Nej! — du, hvars hjeltebild stått upp för våra blickar,
Skall ej stå vittne der till svenska namnets blygd!
Med mod, med rättvisa, med Gud och med vår dygd,
Vi trotse, vid din syn, de härar våldet skickar.
Blygd, Göthers ättlingar! Vi skulle frukta, vi?
Och köpa trälars lif, och fräjd och frihet sälja,
Och stå kring GUSTAFS vård — och välja
Emellan *död* och *slafveri*?

O! höjom våra svärd, och visom, hvad hon mäktar,
Ännu den jord, som gaf, med samma näringssaft,
Åt STURAR hjeltemod, åt TORSTENSÖNER kraft,
Åt OXENSTJERNOR råd, och blix till åt ENGELBRECHTAR!
Upp! svärjom deras stoft det stora hedrens ord,
Att än, i åldrars längd, skall våldet ej förskräcka,